

עקב

רבינו תם	צאת השבת	הדלקת נרות
21:05	20:11	19:21
21:02	20:09	19:19
21:05	20:12	19:22
21:02	20:10	19:20

*לנוהגים 40 דקות: 19:01

הזמנים עפ"י לוח 'אור החיים'

דיבורים מתוך שיעוריו השבועיים של הרב"ג עופר ארז שליט"א

לעשות שלום ואחדות בין הבן לבין הבת בתוך התמודדות

יש את הקומה של הקומה של הקדושה הספרות, העולמות והמרכבה של הקדושה בשביל הניסיון והבחירה הקב"ה נתן את הפיתויים נמצאים בתוך התמודדות מאיפה לקבל את החיות ואת התענוג. הבת מרמזת על המקום הפנימי שיש לכל אחד בתוכנו את הרצון לקבל תענוגים. הבן שזה בחינת השכל והמלחמה שבתוכנו צריך ללמד את הבת שבתוכנו לקבל את התענוגים נכון.

דבר ראשון תבדוק לו דופק

הבן שזה השכל ההתבוננות והמחשבה והמלחמה על זה מלמדת את הבת שבתוכנו מאיפה לקבל את התענוגים ובאמת זה אחת הנקודות העמוקות והפנימיות ביותר בכל העבודה שלנו בעולם הזה. אם אדם אומר אני לא צריך לקבל חיות ותענוגים דבר ראשון צריך לבדוק לו את הדופק כי אדם חי תמיד מחפש תענוגים - זה מהות ושורש החיים. זה עוד בחינה של הבן והבת. בהמשך רבינו מספר שהבן והבת גדלו קצת ויצאו מהיער ואז הם התחילו לחזור על הפתחים. הם גדלו ביער ולא ידעו שום דבר אז הם נכנסו לאיזה פתח וביקשו לחם אז ריחמו עליהם והביאו להם לחם, אח"כ היו שוב רעבים ושום פעם ביקשו לחם ואז הוטב בעיניהם הדבר הזה. הם ראו שהם דופקים על הדלתות ונותנים להם לאכול, אז הוטב בעיניהם בדבר הזה והם החליטו 2 החלטות: אחד שלעולם הם יהיו ביחד והחלטה שנייה זה להיות קבצנים. ואז רבינו אומר שהם הצטרפו לחבורה של קבצנים והתחילו ללכת איתם עד שנהיו מפורסמים בין הקבצנים. פעם אחת הם גדלו ועלה על מחשבתם של הקבצנים לחתן אותם. הזכרנו שהם לא אח ואחות אלא הם זרים-משפחתית. הם כל החיים היו ביחד וגדלו ביחד אז הגיע הזמן לחתן אותם. למעשה כל הסיפור של השבעת קבצנים זה החתונה. כשהם היו קטנים ביער באו אליהם הקבצנים כל פעם בא קבצן אחר.

הם מרמזים רמזים מאוד-מאוד עמוקים

נזכיר את הסדר של הקבצנים וזה טוב לזכור את הסדר שלהם מכיוון שהסיפור הזה לא נגמר, רבינו לא סיים את הסיפור הזה אלא הוא סיפר את הסיפור של שישה קבצנים. רבינו אומר שמשיח יספר את הסיפור של הקבצן השביעי. יכול להיות שמשיח יבוא ומי שלא מכיר את כל ההשתלשלות של הקבצנים, יהיה לו קשה לאחוז ראש בסיפור לכן טוב ללמוד את הסיפור הזה לפני הגאולה. הקבצן הראשון היה עיוור, השני חרש, השלישי היה כבד-פה, הרביעי היה בעל צוואר עקום, החמישי היה בעל חטוטרת (גיבנת), השישי בלי ידיים והשביעי בלי רגליים - זה הסדר שלהם. כל אחד מהם מרמז רמזים מאוד-מאוד עמוקים על מדרגתם של צדיקים מאוד גדולים נשאלת השאלה למה רבינו בעצם קורא לבחינה הזאת של הצדיקים בשם קבצנים?

עזרת השם נמשיך לעסוק במעשה משבעת הקבצנים על הבן והבת שהלכו לאיבוד ביער והזכרנו על מה מרמז העניין של הבן והבת, יש כמה רמזים. בכללות הבן והבת זה כלל נשמות ישראל. קצת יותר לעומק זה מרמז על 2 בחינות באדם, הבן מרמז על המוח והבת זה מרמז על הלב. אחת העבודות הכי גדולות שלנו בחיים זה תמיד לעשות שלום בין המוח לבין הלב - שלום בית אמיתי זה כשאדם עושה שלום בתוכו בין המוח לבין הלב, אז אחר-כך הוא יכול לעשות שלום עם האישה כי זה תמיד מתחיל מתוכנו מתוך העבודה שלנו.

רבינו לא דיבר על המצב שלי

לפעמים אדם יודע הרבה ידיעות, לדעת אמת זה לוקח יום אחד אבל כמה זמן לוקח עד שהלב יסכים עם האמת הזאת? ארבעים או חמישים שנה. סיפרנו פעם שהייתי בבעיה של שלום בית, הבעל דיבר מאוד בגבורות. שאלתי אותו: למה אתה מדבר ככה בגבורות? אתה חסיד ברסלב ואתה יודע קצת תורות ורבינו אמר בתורה ו' בליקוטי מוהר"ן 'עיקר התשובה כשישמע בזיונו ידום וישתוק' הוא אמר לי פירוש נפלא, הוא אמר לי: רבינו לא דיבר על המצב שלי. העבודה שלנו להשיב אל הלב את מה שאנחנו יודעים וזה באמת עבודה של כל החיים למעשה. זה מה שהתורה אומרת 'וידעת היום והשבות אל לבבך' הידיעה להשיב אל הלב זה עבודה של כל החיים. זה עוד פירוש שהבן והבת זה המוח והלב. יש פירוש נוסף שאמרנו שהבן מרמז על כוח העבודה והלימוד של האדם, שאדם יכול ללמוד דברים ולעבוד עליהם אח"כ. זה שאנחנו לומדים זה לא מספיק כי אנחנו צריכים גם כוח נפשי לעבוד על מה שאנחנו לומדים. אדם לומד בהלכה, באגדה או בהשקפה מה המעלה של לקום מוקדם, לקיים את זה הלכה למעשה צריך להילחם על זה בבוקר, כי בד"כ יש הרבה סיבות למה לא לקום מוקדם ועפ"י רוב זה מסתובב סביב נקודה אחת: הנוחות של המיטה והנעימות של להישאר במיטה ויש לזה הרבה תירוצים - קר בחוץ, חם בחוץ אולי יש לי כאב ראש או שאני עייף מדי אבל בד"כ זה מתחיל מנקודה אחת פשוטה בבוקר, פתאום מסתבר שהמיטה הרבה יותר נעימה ממה שהיא היתה בלילה.

יש לנו צורך ורצון מצד הבריאה להתענג

כשאדם לומד משהו הוא גם צריך כוח להילחם בזה וזה הבחינה של הבן. דיברנו בשבוע שעבר שהבת זה מתכון נפשי מאוד-מאוד עמוק ופנימי ובתוך הסיפור וזה חוזר כמה פעמים בכל מיני היבטים, כמו שהרמח"ל כותב בספר מסילת ישרים: לא נברא האדם אלא להתענג - פירוש הדבר שיש לנו צורך ורצון מצד הבריאה שלנו להתענג. בעל הסולם אומר שהמהות של כל הבריאה שהנשמה מחפשת תענוגים. הבחירה והעבודה שלנו זה מאיפה לקבל את התענוג כי זה לעומת זה עשה א-לקים..

אדם לומד
בהלכה, באגדה או
בהשקפה מה המעלה
של לקום מוקדם, לקיים
את זה הלכה למעשה
צריך להילחם על זה
בבוקר, כי בד"כ יש הרבה
סיבות למה לא לקום
מוקדם ועפ"י רוב זה
מסתובב סביב נקודה
אחת: הנוחות של
המיטה והנעימות של
להישאר במיטה

לעילוי נשמת סבתנו היקרה והאהובה

שולמית סלמה בת רבי יוסף וגמאר ת.ג.צ.ב.ה

כל אחד יראה איך החיים שלו זה נס אחד

כשהבן והבת היו ביער בהתחלה בא קבצן עיוור ונתן להם לחם והלך, אח"כ בא הקבצן השני וכן הלאה. מה זה העניין שהקבצן בא אליהם ביער? כשאנחנו נמצאים בקטנות המוחין בתוך המציאות שבה אנחנו נמצאים אז האדם בסכנה מאוד גדולה. העולם הזה מאוד מבלבל ומאוד מפתה מצד אחד או מאוד מאיים ומפחיד ואדם יכול להגיע למצוקות נפש מאוד גדולות ולאבד את הדרך שלו לגמרי בעולם הזה. הקבצנים שזה מרמז על צדיקים מאוד גדולים זה מרמז שגם כשאנחנו בזמני הקטנות שלנו, בזמני החולשה ומה שעובר על כל אחד מאתנו, הקבצנים שזה הצדיקים, שומרים עלינו בזמני הקטנות שלנו. אמנם בעולם המעשה אנחנו לא רואים את זה אבל הנשמה של הצדיק תמיד מלווה את האדם. צריך לדעת שמרגע שבאנו לעולם מאותו רגע כבר הנשמה של הצדיק התחילה לשמור עלינו וללוות אותנו. אם אדם יסתכל על חייו כל אחד יראה איך החיים שלו זה נס אחד גדול, כל שכן שאדם מתקרב. היום בדור שלנו החסד הכי גדול של הקב"ה זה קירוב הרחוקים - הקב"ה קוּטֵף את הנשמות, הוא מעלה את הנשמות מכאלה עולמות של תוהו ובוהו ונוראיים והוא מביא ומעלה אותנו

כמו ילדים גם אנחנו לא יכולים להסתדר

הנשמות של הצדיקים כל הזמן שומרות עלינו. אנחנו לא יודעים את זה וזה נקרא בקבלה סוד העיבור - בפשטות זה הארה של נשמת הצדיק שמאירה לנו כבר מרגע שהנשמה באה לעולם ואז נשמת הצדיק מתחילה לשמור עלינו, זה יסוד גדול מאוד. עפ"י דברי רבינו האר"י כמעט כל התיקון שלנו תלוי בדבר הזה. זה הסוד שהקבצנים היו באים לבן ולבת ביער - כמו שהזכרנו היער זה הפר דינים, זה המציאות של ההסתרת פנים והצמצום בעולם הזה. הבן והבת זה מרמז על נשמות ישראל בזמן הקטנות שלנו. אנחנו לא יודעים להסתדר - כמו שילד וילדה קטנים לא יכולים להסתדר ביער ככה אנחנו לא יודעים איך להסתדר בעולם הזה

מגלים את גודל אהבת ישראל

איך זכינו לעבור את כל המציאות הזאת בשלום? אנחנו לא יודעים את זה אבל נשמות של צדיקים שמרו על כל אחד מאתנו. אם בזמן שלא ידענו כלום הם שמרו עלינו, עכשיו ב"ה כשאנחנו קצת יודעים וקצת התחלנו להבין איך זה הולך ומה הולך אז כל שכן וכל שכן שהצדיקים שומרים עלינו ומצד איך זה פועל? כמובן כמו שאמרנו יש בזה סודות מאוד גדולים שרבינו האר"י מאריך בכל בעניין הזה של עיבור נשמת הצדיקים בנו אבל מצד מה זה בא? מצד דין ערבות, ז"א ככל שאדם זוכה יותר להזדכך, בפרט צדיקים גדולים שעבדו על עצמם ותיקנו את עצמם, הם מגלים בתוכם את גודל אהבת ישראל וזה פועל אצל כל יהודי, לא רק אצל צדיקים. מה שאנחנו לא מרגישים את אהבת ישראל זה בגלל מידות ותאוות ובלבולים ופניות של העולם הזה אבל ככל שאדם מתקן את זה אז הצדיק הוא בבחינת 'למה לי חיים אם אני לא יכול לעזור לאחר?' זה לשון של הספר 'ערבי נחל' שכותב שככה הצדיק אומר..

אם בשביל כבוד צריך לרמוס, הוא ירמוס

אנחנו רואים אצל משה רבינו שהקב"ה אמר לו: הרף ממני ואשמידם. משה רבינו אמר לו: אם אתה סולח להם, הסתדרנו. ואם אין, מחני נא מספרך אשר כתבת. אל תכתוב אות בספר תורה ויש מפרשים שאומרים אל תכתוב אותי בספר החיים. אני לא רוצה חיים לא בעולם הזה ולא בעולם הבא אם אתה לא סולח לעמ". משה רבינו הוא לא שחקן, אם הוא אמר את זה הוא התכוון לזה כפשוטו. זה הכל תלוי בטהרה הפנימית של מידות ותאוות - ככל שאדם זוכה לתקן את זה ככה מתגלה ממילא אהבת ישראל כי זה לא משהו שבה מלמעלה, זה קיים בנו רק שיש על זה כיסויים. כשאדם מאוד אוהב ממון אז הוא אוהב ממון יותר מאשר הוא אוהב יהודי, או אוהב כבוד - אם בשביל כבוד הוא צריך לרמוס משהו אז הוא רומס, אבל כשאדם מתקן את הבחינות האלה אז ממילא מתגלה בתוך הצדיק אהבת ישראל לכן רבינו האר"י מסביר שכל הנשמות למעלה מחולקות למשפחות ובאמת לכל אחד יש משפחה למעלה

הקשר בין לחם, חוכמה, בינה, תינוק ודיבור

הלחם מרמז על הדעת. כתוב בזוהר הקדוש שהגימטריה של לחם זה 78 שזה 26 כפול 3. לחם זה 3 פעמים שם ה-ויה הזוהר הקדוש מסביר ששורש הלחם זה חכמה בינה ודעת זה בעולם המחשבה, לכן ע"י אכילת לחם האדם מחכים, כמובן שצריך לאכול כמו שצריך, אם אדם אוכל בלי ברכות וכדומה זה לא פועל את הפעולה. יש עוד רמז וסימן לדבר, עפ"י הקבלה החוכמה והבינה נקראים אבא ואמא והגמרא אומרת שאין התינוק קורא אבא ואמא עד שיאכל כזית דגן בכדי אכילת פרס, עד שהוא לא יאכל פרוסת לחם קטנה בארבע דקות הוא עוד לא יודע לדבר. שימו לב חז"ל מלמדים אותנו יסוד, היכולת של התינוק לדבר קשורה קודם כל לאכילת לחם

כדאי לחתום על החוזה הזה

מה הדבר הראשון שתינוק אומר? אבא ואמא הכוונה לחוכמה בינה. אמרתי להורים צעירים שקשה להם בלילות שאין שקט פתאום התינוק בוכה באמצע הלילה והוא מתחיל לצעוק אבא ואמא. צריך לדעת קודם שהתינוק קם חצות וכשהוא צועק אבא אמא הוא קורא לחוכמה בינה, הוא כבר משתוקק שתתחיל להתגלות לו החוכמה בינה - זה הלחם שהקבצנים הביאו לבן ולבת, זה מרמז על ההארה מהחוכמה, לכן כל קבצן מהשבעה שזה בחינת שבע יפול צדיק וקם, הכוונה שלאט-לאט הנשמות של הצדיקים שזה הקבצנים, מגדלים את הדעת שלנו. רבי נתן כותב מה רק שבע יפול צדיק וקם? זה עסק טוב, כדאי לחתום על החוזה הזה, אלא מסביר רבי נתן שהכוונה שבע כפול עשרת אלפים יפול צדיק וקם לפני שנתיים זה היה הופך לאשפוז מהיר..

עובר עלינו אבל צריך לדעת שברגע שאדם משתדל להיות מקושר עם התורה, עם אמונה ועם הצדיק - כל מה שעובר עלינו הדעת שלנו הולכת וגדלה. אנחנו מאוד-מאוד משתנים וזה מאוד-מאוד משנה את הדעת שלנו ואפשר לראות את זה. שאדם יסתכל איך הוא מגיב עכשיו בסיטואציה מסוימת ואיך הוא היה מגיב לפני שנה או שנתיים. פתאום אדם יראה שבלי לשים לב הוא כבר בן אדם אחר לגמרי - אם משהו היה מדבר איתי לפני שנתיים כמו שהוא דיבר איתי היום בבוקר אז והוא רחום יכפר עוון, זה היה הופך לאשפוז מהיר מאוד. אנחנו לא שמים לב לשינוי הזה שחל בתוכנו. רבינו האר"י מסביר את היסוד הזה, בעולם הזה צריך לגדול. טבע האדם שתינוק נולד קטן ועם הזמן הוא גדל פיזית עד גיל עשרים, אחרי גיל 20 הוא גדול נפשית ורוחנית, זה מתחיל עוד לפני אבל אדם מתחיל לגדול נפשית ורוחנית כל החיים. עפ"י דרך הקבלה יש חמשה חלקים רוחניים לאדם שזה נפש, רוח, נשמה, חיה ויחידה. חיה ויחידה זה אורות רוחניים עליונים. נפש רוח ונשמה זה נמצא בתוכנו. הנפש היא בכבוד.

קחו חלק בהפצה

הפצה חובקת עולם

של הרה"ג צופר ארז שליט"א

02-650-29-29

לקבלת העלון במייל: Orhadaat148@gmail.com

OFEREREZ.CO.IL

מחטא עץ הדעת טוב ורע נעשה מחסום

הרוח בלב והנשמה במוח. אנחנו נקראים שתמיד יש לנו נפש ורוח ואנחנו מקבלים עכשיו נשמה חיה ויחידה וכשאדם מקבל את זה, מה הלאה? מתחילה קומה חדשה. כל מה שיש לו עד עכשיו נקרא נפש רוח, עכשיו כשהוא עולה למדרגה חדשה הוא מקבל עוד פעם נשמה חיה ויחידה - זה הסדר שמלמדים אותנו בקבלה את השלוש בחינות האלה שמקבלים תמיד נשמה חיה ויחידה. הלכה למעשה מה זה נקרא לגדול בדעת? לדעת שיש בורא לעולם ויש בעל הבית לעולם והוא משגיח על כל אחד ואחד מאתנו בהשגחה פרטית והגדילה היא בשתי בחינות. בחינה אחת שאדם משיג את ההנהגה של הקב"ה, הכוונה להשיג את התורה ואת פנימיות התורה וכל פעם הוא משיג יותר ויותר את עצם התורה. זה בחינה אחת של גדילה אבל עיקר הבחינה של הגדילה זה שאדם כבר משיג את זה ללב ומרגיש בלב שיש בעל הבית לעולם. בעצם כל השינוי שלנו זה וידעת היום והשבות אל לבבך. עפ"י הקבלה מחטא עץ הדעת טוב ורע נעשה מחסום בין הלב לבין המוח. גם כשאדם יודע דברים הוא לא מרגיש את הדברים והעיקר זה להרגיש את הדברים כי אם אנחנו יודעים דברים ולא מרגישים אותם אז העיקר חסר - הגדילה שלנו זה הן להבין יותר את התורה ואת האמונה ואת ההשגחה של הקב"ה והדבר השני זה להאיר את זה לתוך הלב שלנו, להרגיש את זה...

עושה את הקרקע יציבה ואז אדם לא יפול

הקבצן זה למעשה להיות קבצן אצל הקב"ה. לפני שנים אמר לי אחד מזקני ברסלב שרבינו לימד אותנו שהתפילה זה לא עוד מצווה אלא זה המקל ההליכה של האדם היהודי. הדיבור עם הקב"ה זה היסוד של כל העבודה. כל העבודה שלנו בעולם הזה זה להתחבר עם התפילה כי ההתחברות עם התפילה זה ההתחברות עם האמונה.

כתוב 'האמנתי כי אדבר' כפי הדיבורים ככה האמונה. אפשר לראות דבר מעניין, בסוף הליקוטי מוהר"ן חלק שני יש שיחות קצרות זה מתורה ק"י יש בערך 20 שיחות קצרות, כמעט רובם זה על התפילה. כל אחד עובר עליו מה שעובר עליו אבל ברגע שאדם לומד להתחבר נכון עם התפילה למעשה זה הקרקע היציבה וככה אדם לא יפול בחייו. למה? כי כל בעיה שיש לו קודם כל הוא מדבר עם הקב"ה, לפני שמתקדמים הלאה קודם כל נעשה שיחה עם הקב"ה...

שומר עליו ומלווה אותנו בדרך

כשאדם הולך עם התפילה שזה התבודדות, תהלים, תיקון הכללי, שחרית, מנחה וערבית - כל המיני תפילות שאנחנו מתפללים זה שומר עלינו ומלווה אותנו בדרך, לפעמים יש ירידות עליות, זה גם חלק מהדרך ולא צריך להתבלבל, כשאני יכול אני חוזר בחזרה לדרך, ככה זה בעולם הזה, רצוא ושוב - חשוב לדעת תמיד לחזור לעניין של התפילה. פעם מישהו שאל אותי איך אפשר להתחזק בתפילה? בדור הקודם היו חזקים בתפילה, הכרתי את ר' שמואל שפירא, במצאי שבת הוא היה נוהג לעמוד ליד הקיר אחרי ההבדלה ולבקש בקשות. בני המשפחה שלו היו נותנים לו לעמוד שעה, שעה וחצי. הם פחדו שהנשמה שלו לא תצא מרוב הבקשות והכיסופים אז היו מפריעים לו כפשוטו, מתחילים לשיר ולרקוד מסביבו עד שהוא היה יוצא מהמצב הזה.

שאלו אותי איך בדור שלנו אפשר לזכות לזה? אמרתי להם שבדור הזה מי שרוצה לדעת מה זה ברסלב זה כמו סבתא מרוקאית מהדור הקודם. בעצם צריך ללמוד ממנה

תלמד את ענין התפילה מסבתא מחקאית

יצא לי להכיר קצת מה זה סבתא מרוקאית, אם היתה איזה בעיה בבית קודם כל באים לספר לסבתא, מה היא היתה עושה? קודם כל היה מוכן לה על המדף במטבח נרות או נרונות עם גפרורים כדי לא לבזבז זמן, אם היתה בעיה קודם כל היא היתה הולכת לחלון מדליקה בין עשר לעשרים נרות לרבי יהודה, רבי יוסי, רבי שמעון וכו'. קודם כל היא קוראת לכל הצדיקים. מי שראה פעם סבתא מרוקאית מתפללת היא לא מפסיקה לדבר רגע אחד עד שבאים ואומרים לה שהבעיה נפתרה. אני לא הייתי בשמיים אבל לי נראה שאיך שסבתא מרוקאית מתחילה להדליק את הנרות ולהתפלל, הקב"ה אומר למלאכים: תנו לה את מה שהיא רוצה, היא לא תעזוב אותנו. וזה עובד. אמרתי שברסלב צריכים ללמוד מהסבתא המרוקאית וזה הנקודה של התפילה שרבינו רצה להכניס. רבינו אומר פה שכל הגיבורים של הסיפור אם זה שבעת הקבצנים ואם זה הבן והבת ואם זה החבורה - כולם זה קבצנים, זה בעצם ברסלב

לכאורה למה הבן והבת צריכים להיות קבצנים? אין תיקון יותר נעים? כל הסיפור הוא סביב הקבצנים. שבעת הקבצנים מרמזים על הצדיקים, הבן והבת גם החליטו להיות קבצנים והם גם הצטרפו לחבורה של קבצנים - למה רבינו לא נקט בנגרים או סנדלרים וכו'. למה דווקא העניין של קבצנים? אין שום דבר בסיפורי מעשיות ובליקוטי מוהר"ן שאין לו כוונה עמוקה מאוד-מאוד. למעשה העניין של הקבצנים זה כל המהות ברסלב. מי שנוסע בראש השנה בעזרת השם עוד מעט לאומן, מגיעים לציון, אומרים תיקון הכללי, אומרים וידוי דברים, נותנים פרוטה לצדקה. אז מה לבקש מרבינו? תעזור לי להיות קבצן, לפי דעת רבינו זה התיקון שלנו וזה כל המהות של האדם בעולם הזה, להיות קבצן. מה זה קבצן? רבינו התכוון קבצן ברוחניות. אני הכרתי לפני ארבעים שנה קבצן בבני ברק, קראו לו אומן הקבצנות, אין כזה דבר שהוא יבוא אלייך ואתה לא תיתן לו משהו, הוא ידע לאגף אותך מכל צד וכיוון...

כעס והקפדה, פחדים וחרדות, עצבות ו...

איך זה בא לידי ביטוי? זה מברר את הרגשות השליליים מהרגשות החיוביים. אנחנו קוראים לזה שלוש אבות נזיקין בעולם הזה, כעס והקפדה, פחדים וחרדות, ועצבות ודיכאונות - זה בעצם כל האבות נזיקין שיש לנו בעולם הרגשי. איך אדם יודע כמה הוא האיר את האמונה בלב ומה יהיה הסימן והמבחן? כמה שאדם מרחיק את הרגשות השליליים האלה מתוך ליבו זה סימן שהוא מאיר את האמונה בתוך הלב - וידעת היום והשבות אל לבבך, להשיב את האמונה אל הלב הכוונה להרחיק את המידות האלה מליבנו

מה קורה אם אני כועס עליו?

לדוגמא כשאדם יש לו אמונה אז איזה מקום של חרדות יש במקום של אמונה? זה לא שייך. הרי הוא שומר עליי בכל רגע ורגע. כעס ומחלוקות - אם אני כועס על מישהו באותו רגע שאני כועס, הפרדתי את הקב"ה מהמקום הזה. אם הקב"ה שלח אותו לצער אותי באיזה עניין או לצער אותי שלא לפי כבודי - אם אדם יודע שבורא עולם שלח אותו ובוודאי שזה לטובה ויש פה המתקת הדין ומי יודע מה הביזיונות עושים וכן הלאה זה מבטל את הכעס והוא לא כועס. אותו דבר עצבות ודיכאון - השורש של העצבות זה שאדם חושב שהקב"ה עזב אותו והשורש של השמחה זה שאדם יודע שהקב"ה איתו. יותר מכל מה שהעולם הזה יכול להציע לנו דברים טובים ומשמחים, מה שמשמח את הנשמה היהודית זה שאדם יודע שהקב"ה איתו. ברגע שיהודי יודע שהקב"ה איתו הוא יכול לסבול אין-סוף דברים כי אין נחמה ואין שמחה יותר גדולה לאדם ברגע שהוא יודע שבורא עולם נמצא איתו. דוד המלך אמר 'גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי' אני יודע שאתה איתי, איפה שאני לא הולך אתה נמצא איתי

את כל הסדר של הנשמה וכל הגלגולים

למעשה עיקר העבודה שלנו בעולם הזה לגדול בידיעה הזאת - זה נכון שמשמייים מעבירים אותנו ממצבי הסתרה, חושך, התמודדויות, צמצומים, קשיים ואין סוף דברים וכל מה שאנחנו עוברים כל קושי והתמודדות - צריך לדעת שזה מדוד ושקול מלפני בריאת העולם שכל חד מאתנו יעבור דווקא את הדברים האלה ודווקא בהתמודדויות האלה אנחנו נגלה את הקב"ה. צריך לדעת שלהבדיל למעלה אין טעויות. עוד לפני שהקב"ה ברא את הנשמות כבר היה את כל הסדר של כל נשמה כל הגלגולים שלה וכל מה שיעבור עליה כאשר תכלית ומהות כל ההתמודדויות זה להכין כלים לקבל את אור השם - זה התכלית של הכל. כשהבן והבת גדלו רבינו אומר שהם התחילו להיות קבצנים והצטרפו לחבורות של קבצנים ובעצם הקבצנים זה מרמז על הצדיקים

לתרומות והקדשות: 0525-395-985

להצלת: שלמה בן ראובן, יהודית בת שולמית, יצחק בן מסעודה, אביבה בת אסתר, גל יונתן בן אביבה, הילה בת מרים, רון בן אביבה, ליאור בת אביבה, יוסף-חיים יהונתן בן שמחה, יוכבד בת רחל, נתן בן אסתר וכו', אוריאל ושרה עמרם, דביר-אהרון בן אילת, חוהיה בת אילת, אהרון בן חנה, אהובה שירה בת ציונה, אדל בת אורלי, דוד בן אורלי, שיראל בת סגילית, סגילית בת רבקה, אורטל בת שולמית, דבורה בת פני-פריחה, יונתן בן עדנה, אביעזר בן כוכבה, אליז בת חביבה, הראל בן אליז, עוז בן אליז, נחמן בן חנה, לאה-רחל בת עדינה, מייר מרים בת ניקול, בת-שבע בת יממה, שמואל-אליעזר בן עדי, שלומית בת נדרה ויוסף, אלעד בן נילי, הרב אליעזר בן עטיה, אור בן אליז, דניאל בן מירה.

לרפואת: יונה בת בנימין, שמחה בת זינה, זהביה בת שרה, יוסף בן כרמלה, אודט בת מזל, רפאל נחשון בן ברכה, אהרון בן סעדה, אדל בת אורלי, אורלי בת שרה, כרמלה בת מרים, עוזיאל בן פשיא, שרונה בת שרה, הרב יוסף נתניאל בן שרה, אסתר בת רחל, תמר-פרידה בת סוזן-רחל, חיה-רחל בת עישה, מסעודה קצב בת חוה, יצחק בן מסעודה, יעקב בן אביבה, שלומית בת נדרה ויוסף, מייר בת רחל, תמר דבורה בת יעל, יוסף יניב בן מרים, כוכבה בת מרים שוקת, אסנת יהודית בת עדנה, הרב שלום ארז בן ימנה, עדנה בת שרה, יצחק בן רות.

לעילוי נשמת: ראובן בן סאלם, ר' יעקב מורי בן סעיד, סבתא שולמית סלמה בת ר' יעקב, לבני בן ר' יעקב, נחום בן ר' יעקב, חיים בן ר' יעקב, שלום בן אורה, לוי שאלתיאל בן שלום, יוסף-חיים בן אברהם, שוליקה בת מסעודה, יפת בן מלכה, מ"ה קדושי-מרון בתוכם משה-שמחה בן שושנה, יוסף עזרי בן סעיד וחממה, אילנה דליה בת טובה, טובה בת כחילה, ר' שמעון הכהן בן הגאון ר' יחיאל פישל, מרת רבקה-מרים בת הר"ר שלמה, שירן בת מרגלית ויוסף, ישראל בן מרגלית, אדל בת מ'מילה, עזרא בן חלווה, דוד בן מרים, סעדה בת שוליקה, יצחק בן לאה, נחשון בן ברכה, לירז בת רחל, אודל בת אילנה, יעל טוהר בת נוגה, סרה הר"ד בן לירן והילה, נאג' בן ירדנה ורעייתו גל האולה בת אסתר הר"ד, אליה בן חבבה, אילנה בת שרה בסרסה, תקוה בת ורדה, יונה אברהם בן רחל, שלום מלול בן עישה, יוסף בן שמעון, אבידן בן מלכה, שרונה בת חיים, מירה בת נדרה, יהושע בן עיישה, דינה (יהודה) בת שרה, רבקה בת מלכה, שלמה בן אסתר, טויה בת ג'ורג'ה, שמעון בן ג'ורג'ה, דוד בן סימי, צדוק בן מרים, בתיה בת נורית. **ובן לעילוי נשמת תחתיה בת ברכה ע"ה.**

סבתא מחקאית שפותרת את כל הבעיות

סיפר לי ידיד שלי שנולד במרוקו היום הוא בן 80 והוא עלה בגיל 10 לארץ. הוא מספר שכל הבעיות שהיו להם בארץ אם זה העלייה והקליטה וכו' הכל הם היו באים לסבתא, אם הבעיה לא נפתרה תוך חצי שעה עד שעה, זה היה נגמר במטבח עם נרות. היה להם חצר עם כסא והיא לא היתה חוזרת הביתה עד שהיו מודיעים לה שהבעיה נפתרה - זה המהות של מה שרבינו רצה להחזיר בנו, זה סוד הקבצנים. להיות קבצן אצל הקב"ה זה סוד התפילה. רבינו אומר שהבן והבת הצטרפו לחבורה של קבצנים זה החשיבות של השיחות חברים. כמה זה חשוב להתאחד ביחד מכיוון שאיש לרעהו יאמר חזק. בעולם הזה יש הרבה ניסיונות ופה רבינו מרמז על גודל העניין להיות ביחד בפרט אנשים של הצדיק שהולכים בדרך הזאת ומשתדלים ללכת בתמימות ופשיטות. 'החזיקו עצמכם יחד' למה? יש מכתב של צדיק מאוד גדול רבי אברהם מקאליסק, הוא קבור בטבריה והוא היה בעלייה החסידית הראשונה לארץ.

חבורה שמחזיקים את עצמם יחד בעבודה

הוא עלה לארץ ביחד עם 'פרי הארץ' ורבינו פגש את רבי אברהם בטבריה, רבינו אמר עליו שהוא הצדיק השלם היחיד שהוא פגש בחייו. רבי אברהם כתב מכתבים לחסידים שלו שנשארו בחו"ל. באחד המכתבים הוא אומר שם בגודל המעלה של חברים ביחד בעבודת השם דבר נפלא כי במציאות שלנו בעבודת השם תמיד יש עליו וירידות כי ככה השם ברא את העולם אבל אם יש חבורה של חברים ביחד: לעולם אין הקב"ה מוריד את כל החבורה אלא תמיד מוריד רק חלק, ואלה שלא בירידה עכשיו יוכלו להושיט יד לאלה שבירידה. מחר נתחלק, מחר אלה שהיו בירידה יהיו בעלייה ויושיטו יד לאלה שבירידה. ואומר הקאליסקר כן: חבורה של חברים שמחזיקים את עצמם יחד בעבודת השם, לעולם לא יפלו. היום רואים בחוש כמה שהרבה פעמים שום דבר לא יעזור לאדם אבל שיחת חברים כן תעזור לאדם.

חיבים שיחות חברים וחיבים התחזקות

הבן והבת שגדלו בדעת ורצו להיות קבצנים זה הכוונה שהם השיגו את דרך התפילה. זה שהם התחברו לחבורת קבצנים זה אומר שהם הבינו שחייב שיחות חברים וחיבים התחזקות, להיות עם אנ"ש ולחזק אחד את השני, ולמעשה עם

הנקודות האלה האדם יכול לעבור את העולם הזה בשלום. לסיים נראה דבר מעניין שצריך לפתח בפרשת דברים כתוב 'אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל.. השם א-לקינו דבר אלינו בחרב לאמר רב לכם שבת בהר הזה' למעשה זה היה השנה השנייה שעמ"י יצא ממצרים. בשנה הראשונה עמ"י קיבל את התורה. בכ' באייר בשנה השנייה הקב"ה אמר את הציווי הזה 'פנו וסעו לכם ובאו הר האמרי ואל כל שכניו בערבה בהר ובשפלה ובנגב ובחוף הים ארץ הכנעני והלבנון עד הנהר הגדל נהר פרת. ראה נתתי לפניכם את הארץ באו ורשו את הארץ' מה הקב"ה בעצם ציווה?

איך זה מסתדר? להילחם או לא להילחם

-סעו לא"י. מה זה 'ואל כל שכניו'? רש"י כותב עמון, מואב והר שעיר שזה אדום. המסכת בבבא בתרא אומרת שהם גם בגבולות ההבטחה שהקב"ה הבטיח לאברהם אבינו בברית בין הבתרים, שם הם נקראים הקיני הקנזי והקדמוני. כמה פסוקים אחרי זה כתוב על עמון, מואב ואדום 'אל תתגר בם מלחמה', יש איסור להילחם בהם. לכאורה נשאלת השאלה איך זה מסתדר שפה הקב"ה אמר תירשו אותם ופה הוא אומר אל תלחמו בהם. באמת מצד ההבטחה א"י התחלקה לשתי חלקים, גבולות יהושע ושבעת העמים ושלושה עמים שזה עמון, מואב ואדום - רבינו האר"י אומר שזה מחולק כנגד הספירות שבעת העמים זה כנגד שבע הספירות התחתונות..

ירדן, סוריה, עיראק, חלק מעורקיה ולבנון

-שבע העמים זה כנגד שבע תחתונות של הקליפה ועמון מואב ואדום זה כנגד ג' ראשונות של הקליפה. למה פה הוא ציווה לרשת אותם ופה הוא ציווה לא להילחם בהם? מה היה פה? חטא המרגלים בעצם גרם שאת כל העניין של שלושת העמים רק משיח יוכל לברר. הקליפה שיש בשלושה העמים האלה נמצאת גם בגבולות שהם נמצאים מה זה היום הלכה למעשה? זה מהירדן מזרחה זה כולל מצד קרקע את ירדן, סוריה, עיראק, חלקים מסויימים בטורקיה ולבנון זה בעצם עד נהר פרת שנמצא בעירק זה בעצם גבולות א"י שנקראים גבולות ההבטחה - משיח יברר את הקליפה הזאת של השלוש הראשונות ואז ממילא הארץ הזאת תהיה שלנו. יש נפקא מינא הלכתית שאין בזה כרגע קדושת א"י ולא צריך לשמור שמה מעשרות ושביעית.

פיות ההתחדשות

העצות לצדיק

טז

הצדיק מגיע בסוד העבור

האור שמגיע אלינו מהצדיק זהו אור המדות המתקנות שלו עצמו, שמגיע אל הנפש שלנו "ומתעבר בה". אור המדות המתקנות נכנס ומתקן את האור של המדות שלנו. תמיד הדרך בה התגלגלה תורה לישראל היתה דרך הצדיקים שהם משרש העולמות. במעמד הר סיני אנחנו רואים שעם ישראל בקשי הצליח לסבל בהר סיני את שתי הדברות הראשונות שה' אמר (לפי מדרש שיר השירים רבה א י"ג, שתי הדברות הראשונות נאמרו לעמ"י מהגבורה עצמה, והשאר נאמרו ע"י משה רבנו), וכי המציאות הגשמית לא יכולה לקבל אור באפן ישיר מהאלקות הגמורה, לכן מיד נכנס משה רבנו ואמר את שאר הדברות. תמיד התורה והחכמה וכל דבר ה' עוברים אלינו דרך הצדיקים.

ר' עקיבא היה שרש התורה שבעל פה, ואחריו הגיע רבי שמעון בר יוחאי, שהוא האור של האמונה ומלכות ה' שבתוך ההסתרה, והוריד את הזהר הקדוש שזה הפנימיות של התורה, בכדי שלא תשכח תורה מישראל. אח"כ באה נשמת האר"י הקדוש וגלתה את תורת הקבלה, ואח"כ הגיע הבעל שם טוב הקדוש והביא את תורת החסידות, בכדי שכל יהודי ויהודי יוכל לעבד את ה' ולהתקרב אליו, ואח"כ הגיע רבנו הקדוש שכל הנשמות הגבוהות כבר התעברו בו, והענין שלו הוא התקון לדורות האחרונים שלנו, לכל הנשמות שנפלו וירדו להיכן שירדו, והוא הוריד את התורה של הגאולה, שהיא תורת הנפש, לדור של לפני ביאת המשיח. וכך כל העצות ושרש כל הרפואות הטובות נמשכים אלינו דרך הצדיקים שהם בבחינת שרש העולמות.

רבנו רבי נחמן מברסלב עבר ותקן את כל הפפירות והאפיקורסיות של כל העולם, וברר שהכל הכל. הוא נלחם דרך כל התאוות של העולם הזה, והעיד שתקן בשלמות את פגם הברית, את תאות האכילה, את מדת הפעס ועוד.

הוא עבר את כל העצביות, הירידות, הדמיונות והיאוש הקימים בשאל תחתיות ומתחתיות. ולכן הוא יכול להגיד בלב שלם: "אין יאוש בעולם כלל, בכל מקום כבר הייתי וראיתי שגם שם אלהים מושיע ולא יטש ה' עמו. אני הייתי שם, ואני יודע כבר איך לברר שהכל דמיון ולהוציא אתכם משם". לכן תפקידו בהנהגת העולם הוא התקון של הנשמות שלנו.

וכשרבנו מגיע בסוד העבור, הוא מראה לכל אחד ואחת את הדרך והעצות הפרטיות שלה איך להתקרב בחזרה לקב"ה גם מעמק ההסתרה. הוא מלמד אותנו את העצות ומגלה את הכחות הפנימיים והגבורות שטמונים באדם עצמו לעמד בכל נסיון. וכך הוא מתקן את הנשמה על ידי שהוא מחזיר לאדם מאור נשמתו שהלך לאבוד, וממנה מקבל האדם בחזרה את הפח והחכמה.

(מתוך ספרי הרה"ג עופר אח שליט"א)

לע"נ מורי יגאל בן עמרם וחנה ז"ל ולע"נ בתיה בת נורית ויוסף ת.נ.צ.ב.ה.

לע"נ שלום (שולי) בן דוד ונעומי הי"ו ולע"נ איילה בת שמעה ושלום

לעילוי נשמת אביזן מורי בן מלכה הי"ו ולעילוי נשמת שרונה בת חיים ת.נ.צ.ב.ה.